

Štjerc" izhaja vsaki
perek, dahtan z dnevom
naslednje nedelje.

Naročnina velja za Av-
strijo: za celo leto
3 krome, za pol in četr-
t leta razmerno; za Ogr-
sko 4 K 50 vin. za celo
leto; za Nemčijo stane
za celo leto 5 kron, za
Ameriko pa 6 kron; za
drugo inozemstvo se
računi naročnino z ozi-
rom na visokost pošti-
nine. Naročnino je pla-
čati naprej. Posamezne
štev. se prodajajo po 6 v.
Uredništvo in upravn-
ništvo se nahajata v
Ptuju, gledališko po-
slopje štev. 3.

Dopisi dobrodošli in se
sprejemajo zastoj, ali
rokopise se ne vrača.
Uredniški zaključek je
vsak torek zvečer.

Za oznanila uredništvo
ni odgovorno. Cena
oznanil (inseratov) je
za celo stran K 64, za
1/2 strani K 32, za 1/4
strani K 16, za 1/8
strani K 8, za 1/16
strani K 4, za 1/32
strani K 2, za 1/64
strani K 1. — Pri več-
kratnem oznanilu se
cena primerno zniža.

Stev. 28.

V Ptujju v nedeljo dne 10. julija 1910.

XI. letnik.

Ljudstvo zopet izdano!

Vso pošteno javnost razburila je danes sko-
raj neverjetna vest, da so slovenski poslanci,
združeni s češkimi, zopet državni
zbor razbili. Neverjetna se nam je zdela ta vest
in vendar je resnična. Vlada je danes 5. t. m.
odgodila zasedanje državne zbornice in poslala
poslanca domu za peč spat!

Slovenski poslanci imajo za večne čase pe-
lat najgršega, naravnost herostratskega izdaj-
stva v bogih narodov na čelu. Kajti to
pot se ti Šusteršiči, Korošci in Grafenauerji, ti
Bobleki in Ploji niti izgovarjati ne morejo, da
bi se šlo za kakšno gospodarsko stvar. Cela
stvar je namreč sledeča: Vlada je predložila
načrt postav, da se uresniči za 4 leta na Du-
naju oddelek visoke italijanske šole. Ob tej pri-
liki so pa stavili slovenski poslanci celo vrsto
nepotrebnih zahtev. Zlasti so hoteli imeti ne-
kake garancije, da se uresniči tudi slovenska
visoka šola. Vlada pa vè prav dobro — kajti
pametni Slovenci to sami priznajo! — da nima
nobenih predpogojev za slovensko univerzo.
Zato se vlada te neumni agitaciji prvaških po-
slancev ni hotela udati. Slovenski poslanci pa
so nato v proračunskem odseku pričeli z
obstrukcijo in so s tem preprečili
vse nadaljno delo. Par dni je vlada to
zločinsko komedijo opazovala. Potem
pa je v cesarjevem imenu vrata zaprla ter po-
slance do jeseni domu poslala!

Državni proračun je bil preje sprejet. 200
milijonov novega dolga nam pri-
našajo poslanci domu, to je vse! Go-
spodarsko koristnega pa se ni niti toliko stori-
lo, kolikor je črnega za nohtom. Po celi državi
vlada velikanska revščina. — dra-
ginja je postala tako neznosna, da se
ljudje že upirajo in dvigajo, — vojakom se
je zopet ugrabilo upanje na dveletno slu-
žbo, — kmetom, ki so jim ujmi vse vzeli, se

Veselje v boju.

Prijeto v resnici ni, ako se mora človek proti ne-
umnosti boriti. Neumnežu dokaže desetkrat zaporedoma,
da je nebo plavo in sneg bel; enajstič pa ti bode tepec
trdil, da je sneg rdeč, nebo je rumeno, ti pa si lažnik,
nemčur in brezverec... Nizozemski pisatelj Multatuli
je nekoč dejal: „Disputiere nicht mit den Frommen!“ In
imel je prav! Z ljudmi, ki se sploh bojujejo, da bi borse
svoje možganice v ta namen porabili, v katerega jih je
Bog vstvaril, z ljudmi, ki morajo šele fajmoštvo kuha-
nico vprašati, ako je resnica, da je 2 krat 2 vedno 4,
z takimi ljudmi je težko govoriti. Ti v bogi na duhu v
resnici ne vejo, da smejo in morejo sami misliti. Takim
ljudem ne koristi najpametnejši govor in najboljši časo-
pis; koristi jim le — beda! Zvina se le pod bičem po-
korni in taki neumneži postanejo tudi šele tedaj pametni,
kadar so lačni... Sicer pa lahko rečemo, da se najde
med takimi ljudmi tudi mnogo humorja. Sploh trdim,
da je politika sicer prokleto grda in umazana stvar, da
se pa v nje vendar mnogo smešnega doživlja. Pri sluča-
ju tega političnega humorja naj tudi danes ob desetlet-
nici naše stranke omenimo.

Imel sem shod v M. Prejšno nedeljo je bil tam li-
beralni shod, katerega so pa klerikalci skoraj razbili. Na
koncu so se namreč skoraj stegli. Klerikalni kmetje so
vpili: „Mi bomo gvinjali!“ in liberalci zopet: „Mi bo-
demo gvinjali!“ Pri temu so seveda liberalci kakor kle-
rikalci prav pridno pili. Končno se je krčmarju (znani
brilisti glavici!) ta prepri preneumen zdel. Stopil je med

ne more dati nobene podpore, —
milijoni lačnega ljudstva proklinjajo v najhujši
revščini povzročitelje te bede... Slovenski
poslanci pa bodejo s predrznim čelom priromali
domu, bodejo ljudstvo farbari s praznimi besedami
in se bodejo potem čez poletje v toplice
odpeljali... Kaj je bojevitemu hujskaču in
kaplanu dr. Korošču za revščino ljudstva? On
ima vendar tako lepe dohodke kot kaplan,
urednik, državni in deželni poslanec itd., da bi
z njegovim zaslužkom lahko deset kmetijskih
družin živel. Kaj briga to Grafenauerja, ki je
v klerikalnem „prepričanju“ bogat postal? In
sploh — kaj briga to dr. Žlindro, ki je s češ-
kim milijonarjem dr. Kramaršom vodja te pro-
klete politike?!

Slovenski poslanci so naš štajerski deželni
zbor razbili, zdaj so še državni zbor uničili...
Res, niti sovražnik bi ne mogel
tako divjati, kakor divjajo pr-
vaki proti slovenskemu ljudstvu!

Kaj bi šele bilo, ko bi prvaki res enkrat
do vlade prišli? Razbili bi Avstrijo,
kakor so razbili zakonodajne zastope brez ozira
na revščino ljudstva. In ti ljudje hočejo biti pa-
trioti in ljudski zastopniki in bogve kaj še vse.
Ali mi bomo ljudstvo naprej budili in drami-
li, da bode enkrat le svoje prave sovraž-
nike, ki so podobni volkovom v ovčji obleki,
čez mejo pognalo...

Slovensko ljudstvo! Z vsakim dnevom te
prvaška zločinska politika glo-
lje v revščino vleče, odpri oči in
brani se!

Politični pregled.

Državni zbor je torej zaključen, ker se c.
k. vlada od Korošcev, Plojev in Grafenauerjev
ne pusti za norca imeti. Kar so slovenski po-
slanci to pot v državni zbornici počenjali, to
presega že vse meje. Človek nima drugega od-

prepirajoče se nasprotnike in rekel: „Kaj vi! Klerikalci
niste gvinjali in liberalci tudi ne! Edino jaz sem gvin-
jal!“ In pogladil je svojo debelo denarico... Pri
temu krčmarju imel sem torej teden pozneje jaz shod.
Ko pridem tja, najdem v gostilniški sobi okroglo 300
klerikalnih kmetov in morda 50 naših pristašev. Klerika-
lci so se pustili voditi od mladeničev-tretjerednikov in
vedel sem takoj, da bojejo shod razbiti. Rekli smo to-
rej svojim pristašem potihoma, da naj gredo na dvori-
šče; tam je bilo gospodarsko poslopje, ki je imelo v
prvem nadstropju nekako verando, raz katere smo pri-
šli govoriti. Ko so nasprotniki to opazili, bilo je par
minut kakor v menažeriji. Fantki, ki so bili preslabi za
pastirje, so bili klerikalni vodje! Naši možje pa so stali
trdno kot skala okoli verande. Končno sem stopil sam
med klerikalne razgrajče in sem prijel prvega oistro ter
mu zapovedal molčati. In — hujskači so se zbal. Osebn-
ni pogum velja! Končno so vsi klerikalni kmetje edno-
glasno sprejeli nezaupnico dr. Korošču...

V R. smo imeli škod, ki so ga hoteli liberalci iz-
rabiti za svojega kandidata Žurnana. Njih voditelj je
proti meni sredi govora vedno vpil: „Zlasti je kričal, da
takašnji napredni okrajni zastop ne deluje pravilno. Kar
namrabi pa mu neki naprednjak pravi: „Ja, zakaj pa slo-
venski zastopniki k sejam ne pridejo?“ Narodnjak je
trdil, da to ni resnica in je rekel: „Ako je to res, grem
z vam!“ In res, dokazali smo mu pri tej priti, da je to
resnica; on in vsi njegovi pristaši so šli potem za „štajerci-
janskega“ kandidata v boj. Narodnjak se je v svoji last-
ni nevednosti vjel; bil je učenec celjskega dr. Kukovca.

govora nego — pljunek v stran! Prav ni-
česar ti slovenski poslanci za slovensko ljudstvo zahtevali niso,
— in tudi ko bi se jim vse zahteve te ali one
zmedene buče ugodile, bi vendar državni zbor
razbili. Saj je dr. Korošec ob priliki otvoritve
deželnega zbora v Serajevi sam izjavil, da upa
na čas, ko bodejo Jugoslovani v
enem skupnem zastopu sedeli.
Upa torej ta politikujoči pop, da bode morda
enkrat poslanec v Belgradu. Tudi med nem-
škimi in češkimi klerikalnimi poslanci vlada hudo
razburjenje nad tem zločinom slov. poslancev.
Čez to dejstvo ne pomaga nobena laž: iz gole
brezvestnosti, iz političnega zlo-
činskega nagona so prvaki držav-
ni zbor razbili in ljudstvo s tem
v velikansko revščino pahnili. Pri
vseh tej žalostih, ki se je seveda v komedijan-
tovskih oblikah odigrala, je le nekaj dobrega:
Vlada je namreč sklenila, da poslanci do zopetne
otvoritve državne zbornice ne dobijo pla-
če. Prvaški poslanci so pač mislili, da bodejo
doma s svojimi kuharicami lenobo pasli, na dan
pa po 20 kron plače vleki. No, čez ta račun
jim je hvala Bogu vlada rdeči križ napravila...
Do jeseni je torej stvar odgojena. Kaj bode
pozneje? Ne verujemo, da bi se do tega časa
prvaškim poslancem vest zbudila. In kaj potem?
Morda bode vlada državni zbor popolnoma raz-
pustila in nove volitve razpisala. Na vsak način
stoji ljudsko zastopstvo v veliki nevarnosti!

Slovenska vzajemnost. Naši prvaki nam
vedno pridigujejo, da morajo biti Slovenci z vsemi
drugimi Slovani združeni. „Slovenska vzajemnost“
je tako lepa stvar, da bi se človek nad njo raz-
jokal, ko bi imel ravno časa. Seveda, koder so
ti „pravi“ Slovani sami med seboj, tam kažejo
vse drugo lice. Znano je grdo sovraštvo Srbov
proti Hrvatom. Na severu je istotako. Poljaki
bočejo Rusine potlačiti. Te dni je prišlo v Lvovu
do krvavih bojov. Rusinski in poljski študenti

V V. so se pripravili farški fantički, da s silo
razbijajo naš shod. Nabrusili so nožičke in jih vtaknili
v škorenj, ter prišli tako na naš shod. Vodil jih je faj-
mojster, do pičice podoben farizeju. Končno je vidil, da
proti meni nič ne opravi in zato je strastno zavpil: „Jaz
grem proč!“ — Rekel sem: „Le pojdite v cerkev, tam
je vaš posel!“ — On: „Grem, pa bom za vas molil!“
Jaz: „Hvala, jaz ne potrebujem vaše molitve!“ — On:
„Vsi kristjani pojdite z mano!“ — In res, vsi skoraj so
šli s črnosuknežem. Dolga procesija jih je bila. Šli so
pri glavnih vratih s fajmošтром iz hiše, — zadaj pa so
prišli pri malih vratih zopet nazaj. In shod smo prav
lepo obdržali!

Celo knjigo pa bi lahko napolnili I smešnicami, ki
so se nam drugače pripetile. Prav zanimive so v tem
oziru tiskovne pomote. Omenimo danes le tri: Ljub-
ljanskega župana Hribarja smo imenovali enkrat „ruske-
ga romarja“. Tiskovni škrt pa je iz „romarja“ napravil
„roparja“. Mislimo, da bi se Hribar za ta naslov lepo
zahvalil... Še boljša pa je bila druga napaka. Neki
trgovec je v listu inzeriral, da prodaja „otrobe iz last-
nega mlina“. V tiskarni pa so stavili, da ima za prodati
„otroke iz lastnega mlina“. Iz zlatega upa so mi
napravili zlati rep itd. Mnogo takih tiskovnih napak bi
še lahko povedali, pa nam primanjkuje prostora.

Tudi drugih smešnic je dosti. Ko so nekega faj-
moštra v bližini Ptujja zaprli, ker se je v nedolžni
otroci malo nepostavno „poigral“ in smo mi to v na-
šem listu omenili, prišel je brihtni „rihter“ s štirimi od-
borniki v našo pisarno in zahteval, da mi to prekličemo.

so se namreč na univerzi krvavo stegli. Končno so pričeli iz revolverjev streljati. Pri temu je bilo 9 dijakov težko ranjenih. Bogoslovec Kocko pa je bil ustreljen. To je slovanska „kultura“ in na ta način se hoče na Avstrijskem univerze pridobivati. Prvaki seveda ne vejo, komu bi naj dali prav, kajti Rusini kakor Poljaki so „mili slovanski bratci“. . . . Več kot 200 študentov je v sodnijski preiskavi. Našlo se je pri njih revolverje, železne palice, nože itd. V mestu so Poljaki potem vse rusinske hiše napadli. Šele vojaštvo je moralo red napraviti.

Poslanec H. Wastian je pri vladi odločno gledel mostu čez Dravo v Mariboru nastopil. Zlasti se je briga tudi za odkup tozadevnih hiš. Zdaj se poroča, da je vlada vsem Wastianom zahtevam ugodila.

Za vse vojak 3. kôra določilo se je čas dopustov za žetev („Ernturlaub“) za 3. do 23. julija. Drugače veljajo že znane odredbe, ki smo jih že objavili.

Delegacije sešle se bodejo letos glasom poročil koncem oktobra meseca. Sklepale bodejo o proračunu za letos in za prihodnje leto. Letos bodejo delegacije na Dunaju zborovale.

Občina Jesenice pred upravnim sodiščem. Jeseniški fajmošter Zabukovec in gerent občine sta hotela kranjski industrijski družbi in državni železnici glas v občinskem zastopu odjesti. Propadla sta pa v vseh instancah. Tudi upravno sodišče njih pritožbi ni ugodilo.

Crnogorski knez postati hoče baje kralj. Oj Nikita, kralj vseh kozjih tatov, le avanziraj v božjem imenu. Svet se zato ne bode podr.

Jubilej v Ameriki. Zjedinjene države Amerike so praznovala te dni jubilej dneva, ko se je proglasila njih neodvisnost od Anglije. Praznovanje je bilo velikansko. Zgodilo se je tudi mnogo nesreč in je najdlje skupno 28 oseb vsled takih nesreč svojo smrt.

Dopisi.

Iz Ptuja. 28. junija t. l. se je vršilo v Ptuj licenciranje in premiranje plemenskih bikov. Prignalo se je 75 komadov, to je številka, katere že več kot 5 let se ni dosegla. Prignana živina je bila zelo hvale vredna kar se reje tiče, če ravno vsled dve letne suše in pomanjkanja krme so živinorejci in živina hudo silo trpeli in so bili živinorejci prisiljeni živino prodati. Čuditi se mora, da se je pri takih žalostnih razmerah tako visoko število prignalo. Od teh 75 komadov je bilo 50 pingavskega, 20 marijadvorskega, in 5 murdolskega plemena. Da se je to doseglo, se moramo živinorejci zahvaliti našemu velezaslužnemu kmečkemu stanu naklonjenemu načelniku okrajnega zastopa, g. Ornič, in ga prosimo, da nam v teh hudih časih še dalje pomaga in kersu hlevi prazni vsled dveletne suše, da primerno število čistokrvne pingavske živine nakupi in med živinorejce razdeli, ker živinoreja je edini pripomoček našemu kmetu. Razdelilo se je 38 premij in je dobil prvo državno premijo 60 kron za čistega pingavskega izvrstnega bika posestnik Martin Zelenko iz Kicarja. Druga državna premija 50 kron se je spoznala graščini „Oberpettau“, katero pa graščina ni sprejela in v prid nemu kinetu pripustila; to premijo je dobil kmet Jožef Veršič v Ternovski vasi za njegovega lepega pingaverja. Eno deželno premijo 50 kron je sprejela gospa Sima na Bregu pri

Ptjuju za lepega pingaverja in gospod Oton Svaršnič v Monsbergu in gospa Helena Horvat za marijadvorske, vsak 45 kron. Premije darovane od okraja so dobili: g. Janez Debelak v Medribniki v Halozah 40 kron, g. Ludvik Wratzfeld pri Novi cerkvi 30 kron, g. Treza Kopše v Stopercah 30 kron, g. Franc Marinič v Polečki vasi 25 kron, g. Janez Šegula v Hlaponcih 25 kron, Simon Zusner v Strasjoncih 25 kron, Franc Golob v Podvincih 25 kron, Tomaž Šmigoc v Veliki Varnici 25 kron, Janez Črepinko v Medvecih 15 kron, Janez Poterč v Janeževcih 15 kron, Alojz Fuks ravno tam 15 kron, Simon Kukovič pri sv. Lovrenci na dr. p. 15 kron, Franc Pišek v Monsbergi 15 kron, Janez Fuhrmann v Lešji 15 kron, Vinko Glatz v Karčovini 15 kron; Anton Kramberger na Grajeni 10 kron, Janez Veronek na Hajdini 10 kron, Alojz Bračič v Doličah 10 kron, Jakob Horvat v Spuhli 10 kron, Simon Pernat v Sikolah 10 kron, Jožef Windisch na Leskovci 10 kron, Anton Šmigoc v Trambergi 10 kron, Franc Mahorič v Kicarju 10 kron, Franc Šalamun v Škerblah 10 kron, Franc Polanec v Dornovi 10 kron, Matevž Mlaker v Jablinski 10 kron, Franc Sever v Drsteli 10 kron, Martin Sajšek v Stanovšini 10 kron, Franc Solina v Bukovcah 10 kron, Filip Žumer v Strasjoncih 10 kron, Jakob Žumer pri sv. Lovrenci na dr. 10 kron, Martin Haložan v Drgonji vasi pri Cirkovcah 10 kron in Anton Toš v Gaberniku 10 K. Kmetovalci, redite pingavsko plemo, živinoreja je velika pomoč pri kmetovalstvu, da bodete na boljšem. Prodajte vaša slaba teleta in nakupite po posredovanju okrajnega odbora pingavske telčke in biceke.

Od Ptujkega polja. Dragi moj „Štajerc“! Ti niti pojma nimaš, kakšni so včasih naši g. duševni pastirji med nami. Ali morda vendar le že kaj veš o njih. Glej tukaj na Ptujskem polju sta nekje dve šoli, kojih deca mora tudi redno zahajati k šolskim mašam. To je v redu in tudi popolnoma pravilno! Ali poslušaj! Od vseh strani sveta morajo prihajati otroci in nekateri iz prav velike daljave. Pripeti se pa žali Bog tudi, da v uboga deca prekesno k službi Božji pridejo, kar ni povolji prečistitemu fajmostru. Torej od daleč morajo priti učenci, in če ne pridejo, potem je pa joj za nje. Da bi se zamujenje šolske maše nekako oviralo, da bi se omogočil boljši red zaradi natančnejšega prihoda k šolskim mašam sta se vodstva dotičnih šol obrnila uradno na g. župnika, naj bi ta blagovolil na dan šolske maše ob pol 8. uri pozvončati, češ, da eno uro pozneje se bere sv. maša za mladino in to zvonjenje naj bo v spodbujanje in kaži čas — zdaj moramo iti k maši. Kaj pa stori ta blaga dušica? Prošnji je na sledeči način odklenala. (Če bo treba, objavim dobesedni odgovor — čeprav je inace precej dolg.) A eno takoj povdarjam, niti misliti ni, da bi tej prošnji, temeljito upravičeni prošnji, gnadjivi gospod „fajmošter“ ustregli, marveč s prav jezuitičnimi zasukančami prošnjo ironično zavrnejo. Uboga deca naj tava semtertja brez miru, brez redu tudi zanaprej. Čemu, čemu pa so svoje dni farani zvončke, milo poječe zvončke v turm obesili? Bržčas le zato, da g. fajmoštra k plačanim mašam v pravem času s sladkega spanja zbude! Ali ti, nadepolna in uboga deca, za te zvončka ni. Na vaše urice doma se ne morate zanesti. Ena teče prehitro, druga prepočasi, tretja — no ta postoji. Ti uboga deca, zanašajte se torej po komandi fajmoštra na domačo urico vsikdar! Pa ne gre, ne gre, stvar peša. Marsikaj smo že slišali o slovitem kaplanu Krajncu iz Hoč, — pa ste vi Dravjopoljčanki oče duševni pastir kaj boljši? Dvomimo gospod! Olikani krogi ne zahajajo, ne pridejo, ker jih tvoje pastirstvo — mrzi.

Klaverček.

Sv. Miklavž pri Mariboru. Čast sem imel čitati v več številkah vrlega „Štajerca“ o marljivem politikanstvu kaplana Kranjca iz Hoč in mislil sem si, da skoraj ni mogoče, da bi en gospod, kateri bi imel oznanjevati mir božji, uganjal take zgage in povzročil toliko razprtije, sovraštva in nemira. A prišel sem do lastnega prepričanja, da je vse, kar sem o njemu čital še vse premalo oestro. Imeli smo tukaj občinske volitve. Akoravno je sv. Miklavž od Hoč 1½ ure oddaljen, prišel je kaplan Krajnc trikrat k nam. Letal je tukaj od hiše do hiše in agitiral, da

se je kar kadilo. Ker semu je pri tem delu krof posušil in okadil, podal se je v gostilno, si pripeljal seboj svoje črnuhe in pijačeval do 11. ure v noči. Kaplan Krajnc! Kaj vas briga naša občina, v kateri je bil do sedaj mir med sosedi, kaj imate v pozni noči po gostilnah iskati? Delajte raje pokoro za vaše premnoge grehe, da ne bode sv. Peter prisiljen vam prednosed zalopniti nebeška vrata. Vkljub vaše agitacije se je volitev za nas naprednjake le dobro ponesla. Prej so bili v zastopstvu sami črnuhi, a zdaj imamo 4, reči štiri naprednjake v odboru in to je polovica, ker mi volimo le 8 odbornikov. Izvoljeni so sledeči napredno misleči možje: Gobec Martin, Grašič Franc, Logarič Anton, Jože Klep. Tem nasproti stojijo 4 klerikalci in sicer: Potočnik Ivan, Gorišek Ivan, Vauhnik Avgust, Florjančič Jakob. Izid volitve je pa zdajšnjih razmerah za nas napredne docela povoljen. Kaplan Krajnc! Ni to pelin na vaš kruh! Nazadnje vam gospodek pa še omenim, da imamo pri nas kakor v Hoči tudi pet prstov na roki, kateri se bodejo v slučaju, ako se še enkrat predzrne v naše razmere vtikati nos, na vašem licu fotografirali.

Čuk.

Iz Ptujke gore. Pri občinski seji dne 26. junija t. l. je zopet odbornik Vincenc Werdenič predlagal, da se naj mestovina po vsakem sejmu pri prvi seji odboru v pregled predloži. Za to sejo je Jurček Martin Krajncu dal predsedniščino. Čudno je le to, zakaj neki vsakokrat 3. občinske svetovalce da predsedniščino, 1. in 2. pa nikdar, če se zljubi Jurčku predsedniščino izročiti. Zato raj je tudi pri zgoraj omenjeni seji predsedoval tretji občinski svetovalec in narodnjaški petelin in skozi svojo pošteno županovanje znan Martin Krajnc. Za omenjeni poštenu predlog s samo ti-le odborniki glasovali: Vincenc Werdenič, Matias Augustin, Franc Sluga in pri prvem glasovanju tudi Lovrenc Sagadin. Klerikalno-narodnjaški predsedniki tako rekoč agitirajo pri sejah zatoraj po dva do trikrat predsednik na glasovanje eden in isti predlog da, dokler ni večina odbornikov za narodjaške cilje. Iz tega vzroka pa sme samo Krajnc predsedniščino voditi ako se Jurčku ne zljubi. (?) Da bi občinsko gospodarstvo na Gori dobro in javno bilo, tega ne trpijo sledeči odborniki: Jurček Topolovec kot ribar, Anton Kupčič, Anton Winkler in predsednik Martin Krajnc, Johan Klemenčič, učitelj, se je izrazil, da bi tedaj odborniki imeli več dela. Šment, če je za pošteno gospodarstvo preveč dela, tedaj odloži tvoj mandat; gotovo te nihče ni volil zato, da bi se občini škodovalo. Še druga odbornika sta glasovala za skrivanje nasnice; za danes njih imena zamočimo, drugičkrat se pa ne bo več nobeno ime v takih slučajih prikrivalo! Občinsko gospodarstvo mora javno biti; to zahtevamo davkoplačevalci! Naša občina je dobila 1500 K državne podpore. Za ta denar so narodovci delali zidovje okoli trškega prostora (placa); preteklo je že več sto in zopet sto let, pa še ta prostor nikoli ni bil z zidom zavarovan. Pomisliti je treba, kakšne so v naši občini ceste z jamami, da se voz do osi blato pogrezne in se ne popravi čisto nič, a ravno je že od odbora sklenjeno, obč. ceste naj popravijo. Zakaj pa Jurček ne da cest popraviti? Zakaj se bo na pokopališču zvonik pod Menda za take potrebne stvari ni denarja? Za nepotrebnimi zid pa je bilo dovolj denarja. Pa zid ni imel nobenega fundamenta ali podlage komaj zazidan se je tudi podrli; narodnjaška politika tudi nima poštene podlage, zato se tudi podira! Pri zidanju tega zida je fungiral na znani Jurček kot inženir; asistiral so mu Gorišič, Kupčič in Klemenčič; zato je zid stakomaj tri tedne, kers so le-ti zidarjem postavili in komandirali, kako se naj zida. Še osredni zid bo tudi šel za prvim. Zato se moro oblast opomniti, da ukrene, da se pri tej narodnjaški noriji ne izgubijo poštene ljudske svojega življenja, ker pod tem zidom gre čisto na gorski plac in k cerkvi. Vprašamo, kdo pa te nepotrebne stroške plačeval? Odborniki se opozorijo, da se ne dajo zopet zapeljati da se narodjaške norije na občinski račun delajo.

Hoče. Mislite da miruje? Kaj še; pred zlato solnce zgrešilo svoj tir, kakor pa kaplan Krajnc pustil svojo neznosno škandalozno lovanje. Moramo ga zopet malo za njegove duhlike zgrabititi ter mu jih malo nasrati.

„Rihtar ima tudi nekaj za govoriti“, je moč rekel. „Dobro“, smo mu odgovorili, „ali pri nas v pisarni ne!“ In pokazali smo mu vrata. Moč pa je tekel na glavarsko, kjer so mu seveda tudi vrata pokazali. Enkrat je prišel starejši kmetič v našo pisarno. Povedal je, da ga je fajmošter V. v P. pogosto pretepel in mu vsotrajco raztrgal; prinesel je tudi raztrgano srajco seboj. Mi smo mu kupili novo srajco, od fajmoštra raztrgano pa smo v pisarniški izlozbi pri dnu ljudstvu pokazovali. Posebno veselje nam je delal tudi kaplan R. v B. Dopisaval je našemu uredniku vedno i. s. večidel razglednice z nagimi ženskami. Oj ti meseno poželjen! Enkrat pa je poslal pismo s „fajstrom“, češ, z njim naj si usta zapopamo. Dobro, špas je bil dober! Poslali smo pa nazaj nekaj, kar potrebujejo mestni gospodje, ki preveč z ženskami občujejo. In fant je bil tih. . . . Posebno veliko veselja napravil nam je tudi ptujski dohtar Br. Hvala mu! Ali popisali ne bodedo njegovih „juridičnih“ činov, kajti drugače bi nam zopet popravek po § 19 poslal in bi zopet v vseh treh instancah pogorel. . . .

Tako smo doživeli tudi v težkem boju mnogo veselih trenutkov. In tudi na te ne smemo pozabiti!

K. L.